

Kresťanský týždenník pre mladých duchom

číslo 10 | 12. marec 2006 | ročník XVII. | cena 10 Sk

zrno

Emília Antolíková

**Knižnica
na hrášku**

Sila lásky

Začiatok roku 2006 otriasol celou rakúskou spoločnosťou: v obci Mauerbach pri Viedni zavraždil otec štyri zo svojich piatich dcér a zároveň sa pokúsil aj o vraždu vlastnej manželky. Tej sa však podarilo utiecť a zalarmovať políciu.

Vrah v pomátení zmyslov nasadol do auta a pokúsil sa o zúfalý útek. Keď polícia vypátrala trasu jeho jazdy a nastavila mu bariéry, aby ho zastavila a zatkla, v akte zúfalej bezradnosti ukončil svoj vlastný život.

Tento hrozný čin vyvolal obrovskú vinu súcitu s pozostalou matkou a sestrou detí, súcitu nad nezmyslenou stratou toľkých životov. Vyvolal však i množstvo diskusií o tom, či bolo možné tomuto činu predísť a zabrániť, čo bolo jeho príčinou. A vyvolal i celú škálu vyčítavých otázok na najbližšiu spoločnosť ľudí v Mauerbachu, ktorí túto rodinu poznali a museli snáď postrehnúť, že niečo nie je v poriadku.

I mňa sa táto hrozná udalosť dotkla. Rakúske médiá jej venovali veľký priestor, a tak som sa dozvedal postupne z novín i televízie malé črpieky správ, ktoré akoby úlomky nejakého rozbitého predmetu pomaly dokreslovali pozadie smutného činu.

Na povrch sa dostali hlavne také fakty, ktoré jasne svedčili

o tom, že muž konal v akomsi momente „black out“, v akomsi momente pomätenia a nepríčetnosti. Psychiatri a psychológovia sa stali najviac v médiách oslovovanými osobami. Verejnosť sa však dozvedela i o tom, že celá rodina žila v existenciálnom minime, že muž, hoci mal iba 50 rokov, bol zo zdravotných dôvodov poslaný predčasne do penzie, financií bolo málo a celú rodinu čakalo vysťahovanie z domu, ktorý im nepatriel, pretože majiteľ ho chcel použiť na iné účely. Dekrét o vysťahovaní s konkrétnym dátumom bol podľa všetkého tou poslednou kvapkou, ktorá pretiekla z preplneného pohára nervového napätia stresmi sužovaného muža...

Nechcem teraz rozoberať túto strašnú udalosť z kriminalistického, zo sociologického, zo zdravotného či psychologického pohľadu. Chcel by som sa však napriek všetkej tragickosti tohto činu pozastaviť nad jedným, dovolím si to tak nazvať, optimistickým, ba priam úžasne krásnym momentom: Pri rozoberaní pozadia príčin tohto skutku viedol redaktor rakúskej televízie rozhovor s miestnym farárom Josefom Froschauerom. Ako sa ukázalo, tento kňaz poznal rodinu a jej problémy veľmi dobre. Často ich navštevoval, deti chodili do farskej družiny a matka sa v rámci pastoračnej aktivity farnosti venovala organizačne rôznym chari-

tatívnym činnostiam. Kňaz vedel veľmi dobre o ich ťažkej sociálnej situácii. Vedel tiež o problémoch, s ktorými sa potýkal manžel a otec rodiny, o jeho ponížení, o pocitoch bezmocnosti, o beznádejnosti, o existenciálnom strachu, ale i o strachu z budúcnosti, keď musel ako 50-ročný odísť zo zamestania do núteného dôchodku a nemohol nájsť novú prácu, ktorá by bola pre rodinu nielen zdrojom obživy, ale ktorá by i jemu samému dávala pocit zadostučinenia a zdravého sebavedomia z vykonávania zmysluplnej činnosti – sebarealizácie. Koľko len ľudí na svete – v Európe je ich 19 miliónov – je dnes bez práce a zároveň v pocite vlastnej neschopnosti, kríze identity, ubitom sebavedomí, nevie, čo má robiť a je na pokraji zúfalstva!

Dovolím si tvrdiť, že nezamestnanosť je oveľa väčší problém pre ľudí žijúcich v bohatých ekonomických štátoch Európy, Severnej Ameriky či Austrálie, než pre ľudí žijúcich v chudobných krajinách sveta. Chudobní sa vždy nejako dokážu o seba postarať a navyše chudobní sú k sebe navzájom vždy súcitnejší, tolerantnejší, viac si pomáhajú a nemajú také veľké nároky. Naproti tomu ľudia zvyknutí na určitý životný „štandard“ ako samozrejmosť pociťujú pri akejkolvek sebamensej strate či úbytku toho „štandardu“ nedostatok, nespokojnosť a dostávajú sa oveľa rýchlejšie do krízových situácií...

Rozhovor s farárom Josefom Froschauerom bol nesmierne

poučný a krásny. Pri počúvaní tohto starého kňaza mi nevdok napadlo, že je to druh kňazov, ktorí už skoro vymreli: Dobrý pastier – jeden zo symbolov

kňazstva podľa vzoru Krista – dobrého pastiera – sa už skoro vytratil z reálneho kresťanského života. O kňazoch sa hovorí ako o dobrých kazateľoch, ako o učí-

teľoch pravej, nefalšovanej kresťanskej náuky, ako o zaujímavých ľuďoch so zaujímavými názormi, postrehami, ako o duchovných bytostiach..., ale dobrý pastier... niekto, kto pozná svoje „ovečky“, svojich veriacich, kto žije s ich problémami, raduje sa s ich radosťami, plače nad ich bolesťami – tento pojem a fenomén už zrejme na kňazstve dnes nie je atraktívny.

Zo slov Josefa Froschauera bolo očividné, ako hlboko sa ho ten tragický čin dotkol. Počas celého dlhého rozhovoru však nepadlo ani len jedno slovičko odsúdenia či kritiky na adresu vraha vlastných detí, práve naopak: z jeho slov bolo cítiť lásku k pozostalým, ale i lásku k človekovi, ktorý v akte zúfalstva vykonal hrozný čin. Až hmatateľne som si uvedomoval korešpondenciu jeho slov so slovami sv. Františka z Assisi: „A keď vidíme či počujeme, že ľudia hovoria alebo konajú zlo či rúhajú sa Bohu, my hovorme dobre a konajme dobre a chváľme Pána, ktorý je velebený navždy.“ (Nepotvrdená Regula, Kapitola 17, verš 19, Spisy sv. Františka)

Slová farára Josefa Froschauera boli jemné, tiché, skoro až nenápadné, odpovedal iba na otázky redaktora. Boli to však slová nesmierne silné, jasné a výrečné a prenikali stáby ľudí v Mauerbachu, ktorí v tejto televíznej relácii tiež prehovorili a trdili, že si všimli už dávno, ako v tejto rodine nie je čosi v poriadku a že raz možno dôjde k nešťastiu.